

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 156. Quid addendum sit circa causas & modos dimidandi confessionem
vel absolutionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

tur in genere soli Sacerdoti, tenebitur dicere, peccavi graviter, *Illj.n. 139.* Ratio utriusque est, quia hoc ipso, quod possit dici mortale in specie, vel saltem in genere, præceptum obligat, potestque illi satisfieri; sed non obligat, ut unum dicam præ altero, ergo.

§. 7. Si quis cum causa reticeat peccatum, *1147* vel confiteatur in genere tantum, non tenetur de tali peccato non expresso elicere contritionem perfectam, uti dictum est *n. 1139.* An habens reservata possit hæc reticere apud Confessarium non habentem potestatem in reservata, & à solis aliis absolvī, dicetur *n. 1599.* Quomodo ille, qui dixit se velle generaliter confiteri, possit nihilominus aliqua reticere, dicetur *n. 1183. & 1879.*

Q. 156. *Quid addendum sit circa causas & modos 1148 dimidiandi confessionem vel absolutionem. R. seqq.*
§. 1. Confessio tum dicitur dimidiari, quando pars peccatorum exprimitur & pars reticetur. Absolutio tum dicitur dimidiari, quando pœnitens est quidem dispositus ad absolutionem omnium peccatorum, & Confessarius etiam potestatem habet absolvendi ab omnibus, at-tamen ab omnibus non absolvit, quia restringit intentionem ad aliqua tantum,

§. 2. Magnus concursus pœnitentium non *1149* est causa sufficiens dimidiandi confessionem, uti constat ex hac prop. 59. ab Innocentio XI. damnata, *Licet Sacramentaliter absolvere dimidiante confessos ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis aut indulgentiæ.* Unde nunc nos est audiendus *Gob. tr. 6. n. 479.* dicens oppositum esse probabile.

¶ 150 §. 3. *Lumbier apud Carden.* in 2. crisi d. 38. n. 14. etiam post damnatam illam propositionem putat adhuc causam dimidiandi confessionem sufficientem esse, si in concursu poenitentium aliqui eorum non essent reddituri ad confessionem, sed melius contradicit *Carden.* à n. 16. nam cum tales possint redire, si velint, quod ex malitia non sint reddituri, non facit necessitatem physicam aut moralem absolvendi dimidiatè confessos, alioquin etiam deberem absolvere eum dimidiatè confessum, quem prævidet nihilominus iturum ad Communionem, quamvis non absolverem.

¶ 151 §. 4. Idem *Lumbier* putat causam sufficientem dimidiandi confessionem esse, si poenitens peregrinus bona fide accedit non satis examinatus, qui discedere statim debeat, neque possit ob multitudinem confitentium sati examinari à Confessario: sed neque hoc sufficit, nisi accedit impossibilitas moralis integrè confitendi, qualis esset, si poenitens non esset capax ad examinandam Conscientiam, nec alias posset confiteri, & Confessarius v. g. ob fatigationem non posset eum diutius examinare, tum enim dimidiatè confessus posset absolvesse, *Card.* n. 30.

¶ 152 §. 5. Si poenitens ritè dispositus confessus sit plura venialia, & Confessarius intendat eum ab aliquibus tantum absolvere, validè absolvesetur ab his & non ab aliis, quia potest unum remitti sine altero, & hoc sensu validè dimidiabitur illa absolutio venialium, hoc tamen est illicitum, sitque injuria poenitenti, qui positâ ex parte sua dispositione & confessione talium peccatorum jus habet ad absolutionem adæquatam illorum.

§. 6.

§. 6. Si pœnitens confessus sit plura mortalia, & Confessarius intendat eum absolvere ab aliquibus tantum, absolutio erit invalida defensu intentionis, quia Christus requisivit talem intentionem in Confessario, vi cuius saltem indirecte possent remitti omnia mortalia, noluit enim unum mortale remitti sine altero, quia voluit remitti per gratiam, quæ cum constitutam simpliciter amicum & filium adoptivum Dei, pugnat cum quocunque mortali, quod redit odibilem & hostem Dei.

1153

§. 7. Si pœnitens suo Superiori confessus sit duo mortalia, unum ipsi reservatum, alterum ipsi non reservatum: aut si confessus sit solum reservatum, eò quod Superior noluissest audire non reservatum, si iste Superior intendat directe absolvere ab hoc solo reservato, eumque remittat ad Confessarium inferiorem pro directa absolutione ab altero non reservato, validè quidem à Superiori absolvetur à reservato directe & à non reservato indirecte, probabilius tamen est cum *Castrop. t. 23. pu. 15. Lugo d. 20. f. 6. Dicast. d. 11. n. 317. Aversa q. 17. f. 9. Moyad. I. q. 8. n. 18. aliisque plurimis contra S. Anton. Sot. Palud. Nav. Led. Caj. & calios*, hoc esse illicitum, nam imprimis si pœnitens illi confessus est etiam non reservatus, videtur per confessionem factam & acceptam acquisivisse jus ad illum etiam absolutionem, ideoque *Suar. d. 31. f. 1. n. 2. sententiam Medinæ putantis eum licitem ad inferiorem remitti*, dicit esse improbabilem, immo putat non posse non absolviri directe, quamvis de hoc dubitet *Lugo num. 77. Deinde hoc ipso*, quod Superior nollet audire alterum non reservatum, peccaret, quia non videtur

1154

S 2

præ

pro sua libertate facere posse, ut ita dimidetur confessio, quæ de jure divino debet esse integra. Et cùm confessio non possit, per se loquendo, esse dimidiata, multò minùs absolutio, potestas enim reservandi nullum speciale jus tribuit Superiori, ut alterutram dimidiet, maximè cùm non videatur ordinariè occurrere rationabilis causa sic dimidian di, nisi fortè in raro casu, v. g. impossibilitatis audiendi reliqua: Neque enim sufficit multitudo negotiorum, uti rectè *Archid. Silv. Victor. Suar. Vasq. Tann. Laym. Fill. t. 7. n. 301. contra Rich. Sot. Nav. Caj. Sa. Henriq. Valent. Tolet.* Itaque debet Superior vel audire vel absolvere ab omnibus, vel pro omnibus remittere ad inferiorem, tollendo reservationem, quod potest etiam extra Sacramentum, aut huic communicando potestatem absolvendi etiam à reservato: Quid autem fieri debeat vel possit, si pœnitens communicare debeat, & desit Confessarius habens potestatem in reservata, dicetur n. 1599.

1155 Q. 157. Quid dicendum sit de illo, qui Confessario ignoto confitetur mortalia, & postea ordinario suo Confessario sola venialia. R. De hoc dicetur num. 1186.

1156 Q. 158. Quid addendum sit circa. absolutionem moribundi, qui jam dare non potest ulla signa pœnitentiae. R. seqq. §. 1. Moribundus, quamvis nunc nulla dare possit signa pœnitentiae, potest & consequenter debet sub conditione absolvi, saltem tum, si resciatur petivisse Confessarium aut voluisse confiteri, ita Author opusc. 65. apud S. Tho. Tit. *De Sacram. Unctionis* sub finem, & sequuntur omnes Societatis Authores, teste Gormaz p. 2. num. 244. refertque Authores 32.

Dian.